

-Anne, Şu adamın yüzüne ne olmuş?

-Ayıp oğlum, sus!

Ressam, Anne ve çocuğun gördüğü suratı ancak kurŐun kalemmini bitirerek izebilirdi. 40'lı yaŐlarında, hafif kambur, yeŐil tüvit ceketi ve meşe ağacından oyulmuŐ bastonu ile gece kadar karanlık yzly adam sokaktan geçiyordu. Aslında bir kere görseniz unutamayacağınız bu surat Siyam'a aitti.

İsmi, bir kedi türü olan Güneydoğu Asya'da günümüzde Tayland olarak bilinen Siyam'da kutsal tapınaklarda beslenen ve buradan tüm dünyaya yayılan hayvandan almıştı. Gerçek ismini hatırlayan sağ kimse de kalmadığı için adı artık kllyen Siyam olmuştu. Aslında Siyamların masmavi gözleri olur, bu Siyam ise gözleri olmadan dođmuŐtu. Gözlerinin olması gereken yer ie oyuk iki siyah çukur ve siyah lekelerle kaplıydı. Siyam hayata gözlerini hiç amamıŐtı.

Babasının at arabası vardı. Ailesini kasaba ve Őehir arasında taŐımacılık yaparak geindiriyordu. İki kız kardeŐinden büyük olanı ile arasında  yaş vardı. En küçükleri ile ise yedi yaş fark. Annesi gündelik kasaba iŐleri ile haŐır neŐirdi. ÇamaŐır, yufka açmak, televizyonu olan komŐuya aya koşmak. Kardeşleri daha küçük yaŐlarında iken ondan uzak durmaya başlamıştı. Ne yapsın kızağızlar? Bakar, korkarlardı Siyam'dan. Siyam babasına sormuŐtu sobanın sıcak ve dokunulamayacak bir Şey olduğunu kavradığı yaŐlarda: Baba! Ben neye benziyorum? diye. Babası "Oğlum seni en farklı kılan özelliğin neye benziyor olduğun. Sana bakanların ruhu neyse onlara onu gösteriyorsun, bir aynasın, güzeli güzel, çirkini çirkin diyor suretin." Siyam anlamamıŐtı. Anlasa ne kadar tatmin olurdu ki? Gz olmayan birisine, gözü olmayan birisini nasıl anlatabilirsiniz? Normal bir ocuk hayata gözleri kapalı baŐlar ve ilk deneyimlerini dokunarak yaŐar. Görme yetisi ise sonradan dokunabilmesini tetikler. Siyam da dokunarak öğrenmeye başladı, ilerleyen yaŐlarında normal çocukların aksine dokunmadan önce olmayan gözlerine değil kulaklarına güvendi. Bebekken evde kaynamiŐ çaydanlığın çıkardığı seslerden sıcağı gördüğünü düşündü. Gördüğünü düŐünmek! YeŐil ya da sarı neye benzerdi? Siyam ışığı ve beslediği renkleri düŐünmeden nasıl bir dünya yaratabilirdi. Siyam renkleri gremeyecekse koklamalıydı, dıŐarı çıkmalıydı. Dokunmalı ve onlarla konuŐmalıydı. Bir ocuğun dünyasında gözü açık ya da kapalı kurduğu bir hayal dünyası vardır. Siyam, babasının ona meşe ağacından kestiği dala tutunarak kasaba kırlarında yürüyüŐler yapmaya başladı. Siyam renkleri aramaya çıkmıŐtı.

Kasaba yaşamı sağlıklı bir ocuk için bile zordu. Az ailenin çocuğu Őeytanın bacağını kırmıŐ, Şehre, yatılı okullara yerleŐip okuyabilmiŐti. DeđiŐim de onlarla beraber yavaŐta olsa kasabaya uđramıŐtı. Siyamın da bir çocukluk arkadaşı vardı. Sarı saçları iki yana örülmüŐ, pembe yanakları olan cılız çocuğun adı Melek'ti. Melek haylaz bir ocuktı. Kasabadaki diğer kız çocuklarının aksine hanım hanımcık değildi. Diğer kızlar kuran kursuna giderken, Melek tarlalarda cirit atardı, meraklıydı. Melek için bir tanrı vardı. Ama Tanrı'yı öğrenmek gibi bir tutkusu yoktu çocukluğunda... Korktuğu zamanlarda dua edecek kadar din bilgisine sahipti. Melek bir gün nefessiz kalana kadar koştu, aslında koşmak zorunda kaldı. Kızdırdığı iki köpeği peŐine takmıŐtı. Siyam ile ilk defa bu koŐunun bittiği yerde karŐılaŐtı. Nefessiz kalan Melek karŐısında kara yzly ve daha önce gördüğü hiçbir çocuğa benzemeyen Siyamı görünce neye uğradığını ŐaŐırdı. Yavaşça yaklaştı ve Siyam'a ve sordu: Acımıyor mu? Siyam için sorunun naifliği bi' tarafa kendisi ile konuşan başka bir ocuk kadar enteresan başka bir Şey yoktu. Nihayet birisi onu görmüŐ ve ona bir soru sormuŐtu. Soru, yargı değil, benzetme değil ya da kaıŐan çocukların çığlığı değil bir soru. Siyam hayal etmeye başladı; bu tiz, tiz olduğu kadar da ince, nefes nefese ağızdan yayılan ses sıcaktı. Tiz sesler sıcaktır. En azından Siyam'a göre. Siyam sırtarak cevapladı:

-Acımıyor, birinden mi kaçıyorsun?

-Evet, köpekleri kızdırdım da, kovalamaya başladılar

-Adın ne?

-Melek, sen ne yapıyorsun bu kadar uzakta?

-Hiç...

-Gezelim mi? İleride bi' tane göl var, ben çok seviyorum orayı

Siyam için oldukça enteresan bir gün başlamıştı. Daha önce hiçbir çocuk ona böyle nezaket göstermemişti. Nefesinin daraldığını hissetti, hava serin olmasına rağmen ona bi' sıcak basmıştı. Sesi titreyerek 'Oluur' diyebilirdi. Melek. Acaba neye benziyordu. Tek bildiği kızın incecik sesi, gösterdiği nezaket ve ona yapmış olduğu bu yürüyüş teklifiydi. Annesinin ufaklığında anlattığı cennet, cennet ve melekler... Her çocuk melek lafını duyduğunda tebessüm eder, Siyam gibi bir çocuk ise tebessümden fazlasını olmalıydı. Bu onun ilk arkadaşı olabilirdi. Melek ona bir şeyler öğretebilirdi. Eğer isterse tabii. Çocukların temiz kalpleri olurmuş, peki Siyam onca sevgisine rağmen bu sevgiyi nasıl kullanacağını, neye yönlendirebileceğini nasıl bilebilir? Melek sayesinde sevgisini nasıl kullanacağını öğrenebilirdi. Göle vardıklarında güneş batıya doğru düşmeye başlamıştı. Melek, ona güneşe bakmasını söylemişti. Bu biraz garipti. Çocuk olduğu için pot kırkı denemezdi. Ama Melek bak demeye devam etti. Siyam "Bakamayacağımı biliyorsun, nasıl bakayım, benim gözlerim yok" dedi. Melek çocukça bir cevapla Siyam'ın dünyasını ters yüz etti.; "Bak çünkü bakabilirsin, ben bir kaç saniyeden fazla bakamıyorum, gözlerim kararıyor, ama sen istediğin kadar bakabilirsin, ne güzel yüzün sıcacık olacak" . Siyam derin bir nefes aldı. Ne için kırlara çıkmak istediğini hatırladı. Renkleri arıyordu, onlar görmenin, ya da görmenin ne olduğunun bir anahtarıydı. Kafasını yavaşça yukarı doğru kaldırdı. Bir süre sonra yüzüne yayılan sıcaklığı hissetmeye başladı. Sıcak, bebekken çaydanlığın çıkardığı o tiz ses ve Melek, hiçbir gün bugün olduğu kadar sığa güvenmemişti. Sığanın annesi ile tanışmıştı. Siyam yere uzandı ve belli belirsiz bir sırtma ile yıllardır içinde olduğu kara perdelerin ısınmaya başladığını hissetti. Terlemeye başladı. Yüzünden başlayarak vücuduna yayılan sıcaklıkla sanki yanmaya başlamıştı. Yanmak ne demek olabilirdi? Tabii ki içinde bulunduğu karanlık dünyanın tam tersiydi. Siyah bildiği tek renk iken şimdi aldığı nefesin sıcaklığı ile karanlığı aralayabileceğini düşündü. Güneş batana kadar uzandı, Melek'te yanına uzandı. Bu arkadaşlık oldukça büyük bir geleceğe sırtmakyaydı. Çocukça, en güzeli.

Melek ile Siyam her gün gölün yolunu tutmaya başladılar. Melek sabahçı idi. Siyam ise okula gidemiyordu. Ama gün be gün Melek ile konuşmaları onu da bir şeyler öğrenmeye zorluyordu. Melekte Siyam'la iyi vakit geçirdiğinden onu kırmadı ve ona öğrendiklerini anlatmaya, öyküler okumaya başladı. İlk okudukları La Fontane masalları oldu. Konuşan hayvanlar. Siyam hayvanları tanımaya başladı. Zihninde onun çizdiği bir kedi normal bir çocuğunkine benzeyemezdi. Bu da kediyi herhangi bir şey yapabilirdi. Güneşin de yardımıyla karanlığı ısıtarak şekiller hayal etmeye başladı, tabii ki bu hayal gücünü de dokunarak besliyordu. Meleğin de yardımı ile kedi ve köpekleri sevmeye tanımaya başladı. Sonra kafası masallara takıldı. Bir çok masalın sonunda Siyam'a hep bir hüznün çöküyordu, bazı hayvanların kaderleri oldukça hüznüydü. O yüzden bir yolunu bulup okumalıydı. Hep okumalıydı. Okumalıydı ki hüznü biten hikayeleri unutacak kadar yeni masallar hikayeler yer etsin zihninde. Gerçekliği yeterince hüznü yaşadığını hisseden bir çocuk için ileriye gitmek önemlidir. Melek farkında olmadan Siyam sayesinde okumayı çok sevmeye başlamıştı. Siyam ileride özleyeceği dünyayı hayalleri ile çizerken, soruları ile Meleğin bazen kafasını karıştırıyor, Meleği, Siyam'ın karanlıkta şekillenen dünyasını merak etmeye zorluyordu. Ne kadar da ilginçti, gören gözlerin önünde koca bir dünya varken, hiç o dünyaya bakmamış bir çocuk tarafından, Melek kendi dünyasını da şekillendiriyordu. Evet, Melek Siyam'a o dünyayı sormalıydı. Siyam'ın dünyası, Meleğin sesi ile şekillenen hikayelerle oluşmaya başlamıştı. Siyamın hayal dünyasında ormanın içerisinde bir evi vardı, evi kocaman bir çaydanlık gibiydi, hep sıcaktı ve kaynamış su sesinin verdiği davetkar tınısıyla misafirperverlik örneğiydi.

Evinin içinde bir göl vardı ve güneş bu evin içinde doğup batıyordu. Hayvalar kendileri hakkında yazılanları okuyor ve evi birbirlerinden koruyorlardı. Siyam'ın evinde her şey içerideydi. Çünkü o küçük orman kulübesi Siyam'ın öğrendiği her yeni hikaye ile büyümeye devam ediyordu. Ama dışarıdan bakıldığında halen küçük bir evdi. Mutfaktaki ağaçtan meyve toplayan, şarkılar mırıldanan ve diğer seslerden keskin bir şekilde ayrılan ses ise evin ana rengiydi, tiz sesi ile bu küçük kız gerçekten bir Melek olmalıydı.

Bir keyifli günün sonunda güneşin batmasına izin vermeye karar veren iki çocuk birden kasabadan gelen yüksek seslerle irkildi. 'Koşuuun, Yangın var' diye bağırın belirgin bir sesin ardından, Melek Siyam'ın elinden tuttuğu gibi koşmaya başladı. Siyam ise kurduğu dünyadan gerçek dünyaya ani geçişinin şaşkınlığı ile koşmaya başlamış, meşe dalından bastonunu geride bırakmak zorunda kalmıştı. Kasabaya yaklaştıkça bir sıcaklık havaya dağılıyordu. Siyam yine güneşi hissediyordu. Bu çok garipti. Neden güneş kasabada panik yaratsın ki? Melek ağlamaya başlamıştı. Neler oluyordu? Melek Siyamın ellerini bırakıp anne ve babasına koştu. Fakat bir şeyler yanlıştı. Siyam sıcaklığa daha da yaklaştığında hayata gözlerini açamadığı evin önünde buldu kendisini, evet evet, bu çok tanıdıktı. Sıcaklık kendi evinden geliyordu. Siyamın gerçek dünyasındaki evi yanıyordu.

Yangının bitişine doğru şaşkınlığını atamamış Siyam bazı fısıltılar duymaya başladı.

-Çocuk n'olcak ya garibim? Yetim kaldı şu haliyle.

-Çaydanlığı unutmuşlar ocakta, ondan çıkmış yangın!

Herkes bağırıyordu. Bir müddet sonra bağırışlar yerini inlemelere bıraktı. Siyam neler olduğunu anlamaya başladığında büyük bir öfke hissetti, bu öfke tepkisizliğineydi. Ağlamak istiyor fakat bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Gözleri yoktu ki? Nasıl ağlasın? Ağlayamamak nasıl bir lanetti. Lanetlerin en kötüsü olmalıydı. Birden Melek geldi yanına, ona sarılmış, onun yerine de ağlıyordu sanki. Evet, Siyamın ailesinden geriye simsiyah bir gece kalmıştı. Yangın nihayet söndürülmüştü. Siyam Melek ile tanışmadan önceki halini düşündü. O siyahtan dünyasına istemsizce yaklaşıyor olması oldukça korkunçtu. O gece Melek ve ailesi Siyam'ı yanlarına aldılar. Siyam'ı kapı aralığından izleyen Melek, uyuyup uyuyamadığını anlamadı. Nasıl anlayabilirdi?

Ertesi gün Siyam için yetkili insanlar geldiler. Siyam dış dünya ile ilişkisini Meleğin sesi ile kurmuştu. Şu an ise gelen yetkili kişilerden duyduğu ses onu şehre götürmeleri gerektiğini mırıldanıyordu. Siyam'ı almaya gelmişlerdi. Melek yeniden ağlamaya başladı ve Siyama koşmak istedi. Fakat babası kızının kolundan tutmuş gitmesine izin vermiyordu. Siyam'ı kucaklayan yetkili insanlar onu bir arabaya bindirdiler ve şehre götürmek üzere yola çıktılar. Ne kadar da hızla değişen bir yaşam. Daha dün ormandaki kulübesindeki sıcaklık yerini daha önce hiç almadığı kokuların olduğu bir yere götürüyordu. Güneşe olan inancı sarsılmıştı. Çaydanlıktan yaptığı hayal evi büyük zarar görmüştü. Güneş ışıkları şehire yaklaştıkça azalmaya başlamıştı. Yeni renklerin yaklaştığını hissetti. Adrenalin salgılayan vücudunda bir heyecan vardı fakat bu heyecan çok ta mutlu bir heyecan değildi. Ailesini henüz kurduğu hayal dünyasına yerleştirmemişti bile. Başka da kimsesi yoktu çocuğun. Babası aklına geldi. Sonra annesi ve çaydanlık. Kız kardeşleri henüz istediği kadar tanıyamadığı gölgeler olarak hayal dünyasına karışmış, kaybolmuştu. Araba durdu ve Siyam'ı indirdiler. Bir kadın yaklaştı ve Siyam'a adını sordu. Siyam adını söylemek istemedi. Adının Siyam oluşu da kalacağı bu kimsesizler yurdundaki bir eğitmeninin yakıştırmasıydı. Siyam'a, siyam kedisini anlatmış ve yüzündeki siyah lekenin ne kadar da güzel olduğuna inandırmaya çalışmıştı. Dış görünüşünü dert ettiğinden orada değildi ki? Siyam olsun, peki. Siyam ise geldiği günden beri sadece Meleği düşünüyordu. Çok az yemek yiyor, Meleğin neden gelmediğini merak ediyordu.. Yangın, ailesi ve yaşadığı her şey bir yana, Siyam duyduğu hikayelerden tek bir gerçeği tam anlamıyla kavramıştı. Hikaye devam etmeliydi, acı da olsa. Bazı masalların sonunda yaşadığı hüznü düşündü, bunu yenebilirdi fakat Meleğe ihtiyacı vardı, Melek sesine...

Siyam neredeyse başa dönmüştü. Kendisinden korkan çocukların olduğu, odasından yurt bahçesine

yaptığı gezintilerde bir kedinin bile etrafında olmadığı bu bina avlusunda güneşi de elinin tersi ile itmiş, sıkışmış kalmıştı. Yapılan toplu egzersizlerde eğitimcileri “şimdi gözlerinizi kapatın” dediğinde sanki gözlerini açıyordu. Ama daha önce gözlerini açtığı kurduğu hayallerin yerini bu gri binadaki gözleri açık olmasına rağmen yetim kaldıkları için kör gibi hisseden çocukların anlattıkları almıştı. Siyam halen çocuk olmasına rağmen çocukluğunu geçirdiği zamanı düşledi, kasabayı ve ilk arkadaşını düşündü. Sonra güneşi ilk yüzünde hissettiği anı, gölü, doğayı, rüzgara göre kurguladığı renkleri, güneşin mesafesi ile anlayabildiği sıcak ve soğuk dünyayı düşündü. Bir şeyi ya da birini tanımak için uzun uzun bakmak gerekir, Siyam ile güneşin arası da öyleydi. Güneşi tanıyordu, ona herkesten uzun süre boyunca bakmıştı. Şimdi sıra ne gördüklerini anlatmak ve güneş ışığının yardımıyla dünyanın karanlığını hikayelere dönüştürmek zamanıydı. Ormanı ve Meleğin sesi ile temellenen orman evini. Farkında ya da değil Siyamın ilk hayal ettiği şey bir çift göz olmalıydı. Burada bulunan yetimler de tıpkı Siyam’ın çocukluğundaki gibi karanlık bir dünyaya bakıyor gibiydiler. Siyam onlara hatırlatmalıydı. En zor durumlarda bile yeni gözler, yeni bir bakış icad edilebilir, güneşi görmek için gözlerinizi kapatın. Siyam konuşmaya karar verdiğinde, La Fontane masal anlatıları ile dolu yurt koridorları. Her çocuk masallardaki tilki, aslan ya da fare oluyordu. Yetimler hikayelerde konuşan hayvanlara inanmaya başladıkça yurttaki neşe artıyor, gerçeklik ile olan bağlar, yerini Siyam’ın hikaye anlatılarıyla temellenen hayal dünyalarına bırakıyordu. Çocuklar okuyor, yeri geldiğinde üzüyor fakat yeni hikayelerin olduğunu bildiklerinden tebessümle üzüntülerini geride bırakıyorlardı. Bu yurdun çocukları ölümler için cennet yapmayı öğrendi. Böylelikle kaybettikleri ailelerini, gözleri ile göz kapakları arasındaki o kocaman dünyada istedikleri zaman görebileceklerdi. Siyam ilk defa insanların kendisinden korkmadığını düşündü. Onu dinliyorlar, sorular soruyorlar ve gördüklerini, şehrin neye benzediğini, trafikteki gürültüyü anlatarak Siyam’ın orman evine yeni konuklar getiriyorlardı. Aylar geçmiş, bahar yerini kışa, sonra yeniden bahara bırakmıştı. Bir çift göz ise arada sırada da olsa Siyamı ziyaret etmek üzere geliyor, izliyor ve akşam olmadan ayrılıyordu.

Siyam buradaki yaşamını aldığı özel eğitimlerle sürdürmüş, ve farkında olmadan yardımcı olmaya başladığı yetim çocuklara hayatını adamıştı. Kendisinin ilk zamanları gibi , karanlıkta kalan çocuklara ondan daha iyi kim öğretebilirdi ışığı bulmayı. Belki Melek öğretebilirdi, ama çok uzun zaman geçmişti aradan. Kim bilir Melek ne yapıyordu? Siyam’ın yetiştirdiği yetimler harika işler çıkarmaya başlamıştı. Şehirde oldukça dikkat çeken gösteriler, hikaye anlatıları ve sergiler düzenleyen bir yurt olmuştu o gri bina. İnsanlara gözleri ile göz kapakları arasında ne kadar da büyük bir dünya olduğunu anlatılat. Hikayeler, hikayeleri kovaladı, seneler güneş ile batıp doğdu Siyam’ın yüzünde, belki Meleğin hiç ziyarete gelmemiş olmasından duyduğu üzüntü onu geri dönmeye korkar yapmıştı, kim bilir? Fakat bu hikaye de bir şekilde son bulmalıydı. Siyam neler oldu, kasabası ne halde öğrenmeliydi. Geri dönmek için cesaretini 40 yaşına geldiğinde ancak toplayabildi.

Otobüsten indiğinde sanki her şeyi baştan sarmaya başlamıştı beyni. Bastonu ile yoklayarak yürüdüğü yollar halen çok tanıdıktı. Birden masallar ilk hallerine dönmeye başladı. Önce ormanı ve gölü ziyaret etmek istedi. Aslında hepsi aklının içindeydi. Nitekim yangından sonra şehre gittiğinde zihnindeki evi yeniden toparlayabilmiş, hatta içine daha çok yaşamı sığdırmıştı. Sadece Melek eksikti. Gölün kıyısına uzandı ve güneşe, sıcaklığın annesine baktı. Siyamın ormanı farklıydı, güneşi de. Meleksiz bu orman farklı hissettirmişti. Yüzündeki ifadeyi görseniz bu farkı anlarsınız. Akşam olmak üzereydi. Kasabaya döndü. Eski evinin önünden geçti ve Meleğin yaşadığı yere doğru ilerledi.

-Anne, şu adamın yüzüne ne olmuş?

-Ayıp oğlum, sus!

Bu sesleri duyduğunda Siyam tebessüm ederek çocuğa dönüp cebinden çıkarttığı bir ufak kağıt verdi. Kağıtta: “Ateşe girer yanmaz, suya düşer ıslanmaz.” bilmeceyi yer alıyordu. Çocuk gülümsedi. Siyam çocuğun korkmadığını hissetti. Ne de olsa yaşamı boyunca ondan korkanlarla

nasıl iletişim kurabileceğini öğrenmişti. Farklı bir görüntünüz varsa daha farklı bir konuşma alışkanlığınız neden olmasın? Kadın Siyama dönüp ‘‘Melek siz gittikten birkaç yıl sonra taşındı ve dönerseniz diye size bu mektupları gönderdi, sizi hatırlıyorum’’ dedi. Mektuplar kabartmalı harflerle yazılmıştı. Düşünceli Melek. Siyam büyük bir heyecanla ilk mektubu açtı. Yıllar sonra beklediği belki bu değildi ama Meleği görse de ne yapacağını şaşırabilirdi. Mektup belki de en iyisiydi. Mektuplarda yazanlar ise Siyam’ın henüz yaşamadığı bir deneyimi yaşamasını sağlayacaktı. Ailesini kaybettiğinde nasıl ağlayacağını bilmeyen Siyam ilk göz yaşlarını bu mektuplara akıtacaktı.

İlk Mektup – Yaş 11

‘‘Güneş, ay ve ormanda hayvanlar konuşuyor

Hayallerin yaşamaya ihtiyacı var ve gözü açık olanların buna gücü yok

Sen güneşe baktığında anladım, ben de güneşe gözlerim kapalı bakmaya başladım artık’’

İkinci Mektup – Yaş 16

‘‘Siyah görenlerin sana hep ihtiyacı olacak, Sen bana güneşe bakmayı ve ormandaki evin yolunu gösterdin. Yanan gece için halen üzgünüm, ailen için de. Ama hatırlarsın bizi hüzünlendiren masallar olurdu. En çok ta seni... Sen de daha fazla masal, hikaye okursak bu hüznün geçeceğini söyledin, şimdi yeni hikaye vakti. Ailem kasabadan taşınıyor, benim de gitmem lazım. Gitmeden seni ziyaret edeceğim.’’

Üçüncü Mektup – Yaş 18

‘‘Bugün seni ziyaret ettim. Çevredekiler sendeki ışığı görmüştü, ne kadar sevindim anlatamam, Güneşe bak demiştim sana, çok şey göreceğini biliyordum, ama göstereceğin aklıma gelmemişti. Bu yazdıklarımı senin için kabartmalı harfler ile yazdıracağım, mektupları sana bırakmak isterdim fakat bir gün kasabaya döneceğini biliyorum. Sanki burada okuman daha anlamlı olur, çocukça bir şey evet, fakat seni ve kendimi hep çocuk olarak hatırlamayı tercih ediyorum.’’

Sayısız mektubun sonunda son mektubu okumaya başladı Siyam:

Son Mektup – Yaş 39

‘‘Sevgili Dost

Güneş benim için batmak üzere. Yıllar geçti, evlendim ve bir çocuğum oldu. Acaba mektuplarımı okudun mu diye merak içerisindeyim. Ormandaki eve gidiyorum, dünyaya dönmek üzere. Mutfakta olacağım. O evden hiç ayrılmayacağım. Çocuğum henüz 8 yaşında, ona senden sıklıkla bahsettim. Güçlü olması gerektiğinden... Gözlerini kapattığında bulabilsin diye ormandaki evini tarif ettim, ona da bir yer ayırmalısın. Kimsesizler yurdunda yaptıkların inanılmaz. Gözleri olmayan sen nicesinin gözlerini açtın, yeni bir dünya verdin onlara. Buluşma vaktimiz çok yaklaştı sevgili arkadaşım. Hayvanlar konuşmaya başladı bile, evin içindeki gölün üstü yapraklarla kaplı. La Fontane kitaplarını dizmeye başladım. Umarım bunları okumuşsundur. Bir sonraki görüşmemize kadar hoşçakal...’’

Siyam mektupları okumayı bitirdiğinde sesi titremeye başladı. Havaya bir serinlik çökmüştü. Yanağında bir damla su hissetti. Yağmur yağmaya başlamıştı. Siyam son okuduğu mektuptan sonra ne yapacağını bilememişti. Yağan yağmur tüvit ceketinden içine sızıyordu. Gözlerinin olması gereken oyuklarda su birikmeye başlamıştı. Kafasını yukarıya kaldırdı ve gökyüzünün ıslaklığını hissetti. Göğsünde oluşan derinlik gözyaşı ile dolup taşıyordu. Mektupta Melek gerçek yolculuğunun sonuna gelmişti. Ama neden bu kadar erken? Daha sorulacak bir sürü soru yok muydu? Siyam ölümü düşündü. Nitekim o da ayrı bir bilinmez soruydu hayattaki. Karanlığı, ki

karanlık Siyam için oldukça tanıdıktı. Melek belki de ona en çok ihtiyaç duyulan yere gitti diye düşündü büyük bir hüznle. Ne de olsa ölümden sonra da bir Meleğe ihtiyaç vardı. Siyam, Meleği tekrar göreceği anı hayal ederek kasabadan ayrılmak üzere olan otobüse doğru ilerledi. Koltuğuna oturdu ve kolunun uyuşmaya başladığını hissetti. Melekle yeniden buluşabileceği yeri görmek üzere gözlerini kapattı. Evet, gözlerini bulmuştu.